

Kultur & Nöje

Juli månads stipendiat i Eckerö post- och tullhus, författaren Maria Bouroncle, leder på lördag en workshop i kreativt skrivande. Intresserade behöver föränmäla sig senast under torsdagen.

Skrev fram det ingen ville minnas

Att skriva böcker är som att springa långt.

– Det är ganska slitsamt oftast, men ibland så är det ju helt fantastiskt. Det är de där stunderna som man vill återuppleva, säger författaren Maria Bouroncle som gästar Eckerö post- och tullhus.

Maria Bouroncle arbetade i 25 år som ekonomisk rådgivare åt internationella organisationer innan hon helt bytte bana och blev författare. 2018 debuterade hon med "Det kom för mig i en hast: Historien om barnamörderskan Ingeborg Andersson". En verklighetsbaserad historia om hennes mormors syster Ingeborg som 1929 dränkte sina tre barn. En händelse som det varit tabu att prata om i släkten.

– Jag visste inte ens att hon hade varit gift eller haft barn. Hon bodde hos min mormor och morfar när jag var liten där jag ofta var. Så jag växte ju upp med henne kan man säga, berättar Maria Bouroncle när vi ses i konstnärsresidenset på Eckerö

post- och tullhus där hon för tillfället bor.

I Ingeborgs fotspår

Hon började göra efterforskningar. Läste på om mentalvård och kriminalvård på 1930-talet.

– Jag åkte runt i Ingeborgs fotspår på alla fängelser och mentalsjukhus. Nästan allt är numera bostadsrättsföreningar. Det kom ut arga gubbar som undrade varför vi stod där och tittade, berättar hon och skrattar.

Ett betydande genombrott kom när hon fick kontakt med släktingar till de döda barnens pappa.

– De betedde sig helt annorlunda än min släkt som inte hade sparat något. De hade till och med grävt ner barnens gravsten för att glömma och gå vidare. Medan pappans släkting hade

Maria Bouroncle debuterade med en verklighetsbaserad historia om sin mormors syster Ingeborg som 1929 dränkte sina tre barn.

sparat brev som min mammas moster skrivit i fängelset och skickat till sin man.

Ganska uselt

Till slut hade hon ett manus som hon skickade till en bekant som var gammal förläggare på Bonniers.

– Hon svarade att det var ganska uselt. Och det kan jag ju också se nu. Jag hade blivit kär i mitt forskningsmaterial, beskrev hur många strumpor de stickade och vad de fick betalt per strumpa.

Tillsammans med journalisten Karin Henriksson har Maria Bouroncle skrivit en bok om Washington DC. De planerar fler samarbeten, avslöjar hon.

Kritiken fick henne även att börja studera kreativt skrivande ända upp på mastersnivå. Numera undervisar hon själv i kreativt skrivande, både i Sverige och i USA. En återkommande fråga hon ofta får är hur man skriver om det som känns för privat.

– Men jag tror att vi ofta censurerar oss mer än vi behöver, för vi människor är ändå ganska lika. Alla vill ge en friserad bild, att hon var så snäll och han var så trevlig, men av det blir det

ingen bra bok. Bra böcker har oftast inte så trevliga karaktärer.

Hennes råd är att skriva för byrållådan. Och när man sedan har en text man kanske vill ge ut ska man visa den för en utomstående redaktör, inte för familj eller vänner.

– För de säger bara att den är jättebra, säger hon och skrattar.

Glädje och stolthet

När boken om Ingeborg väl kom ut möttes den med glädje och stolthet av såväl hennes släkt som hembygden där det tragiska dramat utspelat sig.

– Jag tror att de hade varit rädda för att det skulle bli en blodig deckare eller någonting sånt. Men det är ju mer en berättelse om förlåtelse och försoning. För det var det som förvånade mig mest, att Ingeborg blev så väl bemött, både i fängelset av läkarna och vaktfruar som de kallades. Och även sedan när hon kom tillbaka till byn.

Maria Bouroncle följde upp debuten med "Flickan med en lapp om halsen", en bok om Hilja som varit krigsbarn hos Ingeborgs man och hans nya fru, 15 år efter mordet. Och efter

den kom "Drömmen om Chicago", om Elsa, de döda barnens faster, som 23 år gammal ensam emigrerade till Chicago 1921, utan att kunna ett ord engelska.

– Hon hade tänkt bygga ett nytt liv där men blev tvungen att flytta hem efter tragedin för att ta hand om sina bröder och släktens ogifta karlar. Jag träffade aldrig henne men jag har ju pratat med hennes döttrar och barnbarn, och de sa ju att hon var bitter över detta i hela sitt liv.

Tillsammans utgör de tre böckerna en krönika över olika aspekter av svensk kvinnohistoria under 1900-talet.

Skriva tillsammans

Men sedan kände hon sig klar med sin släkt och skrev tillsammans med journalisten Karin Henriksson i stället en bok om Washington DC, där hon bott i många år.

– Och det var roligt att skriva tillsammans med någon annan. Så nu har jag faktiskt två nya samarbetsprojekt på gång som jag arbetar lite med här just nu.

Text och foto:
Petter Lohrén
petter.lohren@alandstidningen.ax
018-26633